

i Skoven som Opsynsmændene og Hegns- mændene. Jeg vilde sætte megen Pris paa, om der kunde komme et Ændrings- forslag, der gik ud paa ogsaa at give Skov- fogderne Lov til at lade græsse i Skoven. Det vilde Skovfogderne sætte højt, og jeg tror ikke, det kan overholdes at holde dem borte, thi naar der er en human Skov- rider, vil han, naar Græsset gaar væk for Skovfogden, give ham Lov til at lade sine Kreaturer græsse i Skoven.

Jeg skal omtale et Forhold, som gan- ske vist ikke i strengeste Forstand falder ind under Loven. Det er noget, der finder Sted ved Embedsledighed og grunder sig paa en Bekendtgørelse af 13. November 1872. Ifølge denne temmelig gamle Be- stemmelse skal den ene Skovrider aflevere til den anden, ganske vist i Nærværelse af den tilsynshavende, og der er Regler for, hvorledes de forskellige Ting, der høre til et saadant Embede, Tørv, Brænde, Kartofler, Hø og Halm, skulle deles. Det har givet Anledning til mange Rivninger. Det er jo ikke saa rart, at den ene Mand skal aflevere direkte til den anden. Det var bedre, at Beholdningen blev afleveret til Staten, og at Staten igen overlod dette til den nyansatte. I Reglen er jo ingen glad ved sin Eftermand, og som oftest er det den gamle, den afgaaende, der er paa- staaelig. Det har, som sagt, givet Anled- ning til mange Rivninger, til megen Kævl og Besvær, der kunde være undgaaet. Jeg henstiller til den højtærede Minister, om der ikke kunde være Tale om, at disse Regler kunde blive forandrede i Frem- tiden.

I øvrigt tror jeg, Lovforslaget i sin Helhed vil blive modtaget med Viljelle af Forstmændene, i Særdeleshed den Bestem- melse, at Byggelaan nu eftergives. Det, at man havde disse Byggelaan at forrente og afdrage, har tynget ulige paa de forskel- lige Embeder, det har undertiden været en temmelig haard Byrde og gjort betyde- lige Skaar i deres Indtægter. Jeg kan altsaa paa det varmeste anbefale dette Lovforslag.

J. H. Jensen: Det gaar med mig, som det er gaaet med flere af de fore- gaaende Talere, at jeg kan ikke udtale nogen ubetinget Tilslutning til og Velvilje over for dette Lovforslag. Thi vel ind- rømmer jeg, at det er paa Tide at lov- give paa dette Omraade — som vi jo hørte i Forgaars, er det den mest foræl- dede Lønningslov, vi have her i Landet. Men naar jeg ligesom andre foregaaende

Talere ikke er fuldt ud tilfreds med For- slaget, skal jeg lidt mere klart, end de andre have gjort det, og med faa Ord sige hvorfor. Det er sikkert af den Grund, at vi synes, vi ikke mærke Systemskiftet i denne Lov. Vi have i de foregaaende Aar ment, at naar der kom et Systemskifte, skulde dette mere eller mindre sætte sit Præg paa alle vore Love og særlig paa Lønningslovene, men jeg tror, at alle, og- saa den højtærede Minister, maa indrømme, at et saadant Præg har i alt Fald denne Lov ikke faaet. Jeg er aldeles overbevist om, at dersom en af den højtærede Mini- sters tre Forgængere havde siddet paa Taburetten nu og var kommen frem med Lovforslag herom, var det kommet til at se ud akkurat som det foreliggende Lov- forslag. Ud fra dette Synspunkt kan man, naar man nærer gamle Venstretanker, ikke rigtig være tilfreds med Lovforslaget, og den højtærede Minister ved jo ogsaa godt hvorfor: Det er, fordi der er givet for meget til de store og for lidt til de smaa.

De første Paragraffer omhandle Em- bedsmænd, som ere meget rigeligt aflagte, men disse skulle ikke nøjes med de be- staaende Lønninger, som jo ere fastsatte af et Flertal med andre politiske Synspunkter og derfor rigeligt fastsatte, de skulle endog have mere. Den første ærede Taler, der havde Ordet under Behandlingen af Lov- forslaget, udtalte, at Overførsterne skulle have større Lønninger end Departements- chefer og Amtmænd, og det er ikke saa godt for os almindelige Lægmand at for- staa, hvorfor de skulle have det, da der dog ikke stilles større Fordringer hverken til deres Arbejdsevne eller til deres Ud- dannelse. Og med de Klasser, der komme efter, er noget lignende Tilfældet. Sely- følgelig ere Skovriderne ikke saa godt af- lagte som Overførsterne, men de ere dog ret godt aflagte. Det er først, naar vi komme ned til §§ 4—5, at vi kunne sige, at her vil det vist komme til at passe. Naar vi komme ned til de almindelige Embedsmænd af Mellemlassen, som man vel kan kalde dem, tror jeg, at Løn- ningerne ville komme til at passe, altsaa over for Skovfogderne og Opsynsmændene. At deres Lønninger vare for lave, tror jeg, alle maa indrømme. Jeg har lidt Kend- skab til Skovforholdene baade fra min Fødeegn og fra den Kreds, jeg nu repræ- senterer, idet der der er mange private Skove og Statsskove. Der er ikke de Bi- indtægter for Skovfogderne nu som før, særlig ikke, hvor der er en mindre vel- villig Skovrider, som ikke stiller sig rigtig